SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI
EPISCOPUL OHRIDEI ȘI JICEI

EVANGHELIA MAICII DOMNULUI



PREDANIA





SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

EPISCOPUL OHRIDEI ȘI JICEI

EVANGHELIA MAICII DOMNULUI

traducere din limba sârbă
Ionuț și Sladjana Gurgu

tipărită cu binecuvântarea
PREASFINȚITULUI PĂRINTE GALACTION
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Bucureşti 7518/2010

Predania

EVANGHELIA MAICII DOMNULUI

„Iată roaba Domnului." /Luca 1, 38/

Iată roaba Domnului, fraților, a cărei viață pe pământ cu adevărat a înfățișat o întreagă evanghelie. Această Evanghelie a Maicii Domnului s-ar putea numi: Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului, dar înainte a ne întreba ce fel de evanghelie a fost aceea, să ne mutăm cu duhul și cu gândul în acea zi luminată când Sfânta Maică a Domnului s-a despărțit de această lume. Noi numim acea zi – zi luminată, pentru că ea însăși a socotit-o astfel, rugându-se adesea Fiului său și lui Dumnezeu să-o grăbească, să grăbească ziua ieșirii ei din această lume în care ea a îndurat pentru dreptate mai mult decât oricare altă maică vreodată.

Să ne mutăm cu duhul și cu gândul la Muntele Sionului, în casa lui Ioan Evanghelistul, și să ne apropiem cu evlavie de patul ei de moarte, în care ea cu pururea sfială de fecioară pregătește trupul său pentru ceasul cel de pe urmă. În jurul ei slujește Sfântul Ioan, același Ioan care, singurul, s-a învrednicit, afară de Preasfânta Maică, să pună capul său pe pieptul dumnezeiesc al Domnului Mântuitor. Acestui slăvit Ioan, și doar lui, Domnul i-a vestit două mari taine – una înfricoșată, și alta dulce, taina vânzării și taina dragostei față de mamă. „Iată mama ta" /Ioan 19, 27/, a zis către Ioan Domnul în ceasul morții pe Cruce. Domnul nu putea să-i lase zălog mai mare decât ce i-a lăsat – pe Sfânta Sa Maică. Căci dacă Ioan putea fi de folos Maicii lui Dumnezeu cu ocrotirea și slujirea sa, de o sută de ori mai mult a fost ea de folos lui, cu sfaturile ei de Dumnezeu înțelepțite, cu pilda sa și cu descoperirea multor taine dumnezeiești, pe care doar ea le-a știut. Căci

tainele dumnezeiești au început să i se descopere ei încă dinainte ca Ioan să se fi și născut. Iar în vremea adormirii sale, Ioan abia ajunsese la plinătatea vârstei, în vreme ce ea era înaintată în vârstă, fecioară, dar înaintată în vârstă.
Pe lângă Sfântul Ioan, și multe fecioare și femei din Ierusalim se aflau în jurul patului de moarte al Preasfintei Fecioare, acolo unde o mireasmă cerească și dulce izvorâtă din sufletul ei umplea încăperea. Toate fecioarele și femeile creștine au socotit-o pe Maica lui Dumnezeu, maica lor. Și ea cu adevărat le-a fost maică, căci le năștea în duh pentru lumea cerească și pentru viața veșnică. În prea mare tristețea lor jeleau pentru că maica bună și milostivă le părăsește ca pe niște orfane în această lume a mormintelor. Iar ea, cu zâmbetul ei, le liniștea și cu cuvintele le mângâia, încredințându-le că niciodată nu le va părăsi, chiar dacă cu trupul se desparte de ele.
Și atunci, iată, și vitejii lui Hristos – Sfinții Apostoli. Iată-i cum vin pe nori și coboară în casa modestă a lui Ioan. Din pricina curăției, credinței și prea marii lor dragoste față de Domnul Dumnezeu, toată firea le slujea, precum robul pe stăpânul său; și iată că și norii i-au slujit, ca să-i aducă din părți îndepărtate ale lumii în Ierusalim și să îi coboare în casa în care Sfânta Maică a lui Dumnezeu a așteptat ieșirea ei din această lume. Ei nu au știut de ce Duhul Sfânt i-a purtat pe nori și nici unde vor fi duși. Dar încredințați cu desăvârșire voii lui Dumnezeu și nu viețuind pentru sine, ci pentru Hristos, au știut că această călătorie neobișnuită a lor trebuie să aibă un scop și un rost. Abia când unul după altul au coborât în Sion, în casa lui Ioan, au aflat de la Ioan, prietenul lor, că Maica lui Dumnezeu se află pe patul de moarte. Atunci vitejii duhovnicești ai lui Hristos, care supuneau lumea Împăratului Hristos, întristați și abătuți soseau unul după altul în fața Maicii

Domnului, pe care o socoteau și maica lor, a tuturor, și cu lacrimi sărutau mâna ei și cereau de la ea ultima binecuvântare. Iar ea, pe fiecare după nume, i-a chemat și le-a vorbit întrebându-i despre greutățile și strădaniile lor și despre răspândirea Evangheliei Fiului ei în lume. A lăudat lucrarea fiecăruia dintre ei, i-a îmbărbătat, mângâiat și sfătuit.

Iar acum, fraților, să lăsăm această sfântă familie înrudită prin credință și dragoste mai puternic, mult mai puternic decât înrudește sângele. Să o lăsăm așa adunată și cu acest prilej, precum și cu cel al Cincizecimii, când Duhul Sfânt S-a pogorât cu vuiet peste ei toți. Să-i lăsăm pe Sfinții Apostoli să se îndulcească și să se hrănească cu ultimele cuvinte ieșite prin gura Miresei lui Dumnezeu și să o lăsăm pe ea să îi binecuvânteze cu binecuvântarea Fiului ei. Cea mai binecuvântată. Iar noi să ne întoarcem la întrebarea pusă: Ce fel de evanghelie a fost Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului? Sau, cu alte cuvinte: Ce bună vestire a arătat lumii Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Maria?

Iată, Sfânta Fecioară nu a scris nimic pe hârtie ce s-ar putea numi evanghelie. Și nici altcineva n-a însemnat cuvintele ei și le-a răspândit ca fiind evanghelia ei. Singurele ei cuvinte care s-au păstrat și au fost scrise în Evanghelia după Luca sunt cuprinse în cântarea ei de mulțumire: „Mărește sufletul meu pe Domnul.” /Luca 1, 46/ Această cântare se cântă în Biserica Ortodoxă în fiecare zi, la slujba utreniei. Această cântare a Născătoarei de Dumnezeu, după frumusețea ei, se poate asemui cu cei mai frumoși psalmi ai lui David. Iar după adâncime și înțelepciune înfățișează o mică evanghelie. Fără îndoială că Maica lui Dumnezeu a rostit încă multe cuvinte și povețe preafrumoase de-a lungul vieții sale, dar după pronia lui Dumnezeu acestea au

rămas ascunse nouă. Însă, fraților, evanghelia Născătoarei de Dumnezeu nici nu stă în cuvintele ei, ci în viața ei. Întreaga ei viață este evanghelie, este o necuprinsă Bunăvestire către neamul omenesc, deoarece Evanghelia mereu și mereu înseamnă Bunăvestire.

Să privim prima pagină:

Prin îngeri, sfintele ceruri s-au arătat lui Ioachim și Anei că după rugăciunea lor li se va da o fiică pe care toate generațiile pământești și toate neamurile o vor numi binecuvântată. Ce vedem aici? Mai întâi vedem – rugăciunea cu nădejde, apoi – împlinirea rugăciunii și vestirea, al treilea – femeia stearpă și în vârstă dă naștere. Trei bucurii dintr-o dată, legate una de alta. Este o bucurie a vedea oameni care se roagă lui Dumnezeu cu credință și nădejde și cer cu stăruință de la El ceea ce întregii lumi îi pare cu neputință și caraghios. Este bucurie a vedea cum Dumnezeu și astfel de rugăciuni aude și făgăduiește împlinirea. Și bucurie este a vedea cum Domnul nu rușinează rugăciunea și credința și nădejdea celor drepți, ci, cu adevărat, într-un chip minunat, le împlinește dorința în ciuda firii, El – Ziditorul firii.

Aceasta este prima pagină a Evangheliei a celei dintâi roabe a Domnului, pagină bogat luminată cu lumină cerească și prea împodobită. Cine citește această pagină cum se cuvine, și o înțelege, se va umple de mare înțelepciune și va primi mare folos.

Să privim acum a doua pagină:

Ca fetiță de trei ani, Maria este încredințată Bisericii și închinată lui Dumnezeu spre slujire – roaba Domnului. Și a slujit cu credință și bucurie, fără plată și fără răsplată pământească, unsprezece ani întregi. Asta nu a fost o slujbă mai deosebită, ci una obișnuită, cu totul obișnuită. Ea stătea în cusut, țesut și alte lucrări femeiești, apoi

căratul apei de departe, și iarna, și în arșiță, în curățenie și spălare, în întâmpinarea oaspeților, și în ascultarea preoților, leviților și a tuturor mai marilor bisericii. Slujire fără cârtire, curată și sfântă. Sufletul plin de adâncă tăcere în care fremăta neîncetata rugăciune către Dumnezeu. Acea slujire fără cârtire, în rugăciune și cu totul mărinimoasă, fără plată sau vreo răsplată pământească – oare nu este aceasta a doua preafrumoasă pagină a Evangheliei celei dintâi roabe a Domnului? Iată, în Rai a fost o doamnă căreia toate ființele pământești i-au slujit, și cu toate astea s-a lepădat de Dumnezeu, s-a golit de rugăciunea de mulțumire către Ziditorul ei, și în trufia ei mai degrabă l-a ascultat pe diavol, decât pe Dumnezeu. Iar Sfânta Fecioară Maria nu a fost o doamnă, ci o roabă, roabă credincioasă și dăruită Domnului în mijlocul lumii păcătoase și pline de sminteli lumești. Fie ca toți să privească această pagină a evangheliei, pe care Maica Domnului a scris-o prin slujirea sa față de Dumnezeu vreme de unsprezece ani întregi, și fie să-și lumineze sufletul lor cu albeața curăției și a strălucirii toți cei care prin întreaga viață slujesc doar lor înșiși și prin întreaga viață se simt nătângi precum Eva, întunecați precum diavolul cel întunecat și nefericiți precum Cain. Cine citește cum se cuvine această a doua pagină a Evangheliei Născătoarei de Dumnezeu va lepăda din sufletul său șarpele cel vechi, se va naște din nou, se va lumina și se va mântui.

Pagina a treia:

În Nazaret s-a arătat marele Arhanghel al lui Dumnezeu, Gavriil, Fecioarei Maria, a numit-o plină de har și binecuvântată între femei și i-a descoperit taina proniei celei din veac, că va naște pe Fiul lui Dumnezeu și Împăratul împăraților, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Cum s-ar fi trufit Eva, doamna din Rai, cu această cinste nemaiauz-

ită! Însă Maria cea smerită nu s-a trufit. Ea a simțit bucuria mare pe care i-a vestit-o Arhanghelul lui Dumnezeu, dar frica lui Dumnezeu zăvora această bucurie în inima ei. Bucuria cu frica – aceasta și este, fraților, bucuria cea sfântă, care niciodată nu le dădea sfinților lui Dumnezeu să-și piardă mințile și să se mândrească cu ei înșiși. Cea mai mare cinste de la Dumnezeul lor au primit-o cu întrebare – Ce slujbă este oare legată de această cinste? Primind cinste, eis-au gândit nu la cinste, ci la slujbă. Primind darul, ei se îngrijeau de ce să dea în schimb, de datoria lor față de Ziditorul cel milostiv. Așa și Preacurata Născătoare de Dumnezeu. După ce a ascultat întregul cuvânt al Arhanghelului, a răspuns: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! ” /Luca 1, 38/

Aceasta este a treia pagină de aur a Evangheliei celei dintâi roabe a Domnului. Minunată și prea minunată pagină a Evangheliei pe care este scrisă smerenia și bucuria sfântă. Mii și mii de oameni în lume, astăzi, au nevoie de această evanghelie precum pâinea de toate zilele – multe mii care de la Dumnezeu au primit cinstire, dar au lepădat slujirea lui Dumnezeu, care prin darurile lui Dumnezeu s-au mândrit ca fiind ale lor și nici nu se gândesc să dea ceva în schimb; care au parte de mulțumire deșartă, dar nu de bucurie sfântă, căci nu au frică de Dumnezeu. Aceștia sunt greu bolnavi și sufletele lor bolnave zac în trup ca într-un așternut de moarte. Dacă nu vor lua la vreme leacul pe care Preasfânta Născătoare de Dumnezeu îl dăruiește prin Evanghelia sa, adică smerenia și bucuria sfântă, vor muri cu moarte veșnică de la care nu va fi înviere.

Să răsfoim mai departe:

Când Dreptul Iosif s-a îndoit de Sfânta Fecioară, când s-a îndoit de cinstea ei feciorească văzând-o purtând în pântece, ea nu s-a îndreptățit atunci când a auzit de la Ar-

hanghel vestea pe care niciodată nicio ureche femeiască nu a auzit-o, așa și acum, ea nu s-a înfricoșat de îndoielile și amenințările lui Iosif. Ea și-a urmat îndatoririle, ținându-și sufletul în adâncă tăcere din care fremăta muzică de rugăciune, auzită doar de Dumnezeul cel Preaînalt. Iar îndreptățirea de sine, a feciorelniciei și nevinovăției, lăsa pe seama Domnului, repetând mereu și mereu: „Iată roaba Domnului!" Deoarece ea lăsa pe seama lui Dumnezeu făptuirea, Dumnezeu a și făcut ceea ce se cuvenea. Prin Îngerul Său a îndreptățit-o pe roaba Sa înaintea lui Iosif. /cf. Matei 1, 20/

Fraților, oare nu este aceasta încă o pagină de aur din Evanghelia celei dintâi roabe a Domnului? Și, oare, nu învățăm noi din această pagină că nu trebuie să ne fie teamă de oameni atunci când Îi slujim lui Dumnezeu? Și nici să ne temem pentru cinstea noastră atunci când stăruim asupra cinstei lui Dumnezeu? Nici să ne rușinăm de oameni atunci când îndurăm ceva din voia lui Dumnezeu?

Să răsfoim și multe alte pagini din Evanghelia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să înțelegem cuvintele lor cele de aur și să ne povățuim din chipurile lor tăcute, dar vii. Păstorii și împărații, împreună cu îngerii, se închinau Fiului ei în peștera din Bethleem, iar ea așeza toate acestea adânc în inima sa și tăcea; și tăcând, se îngrijea de Pruncul ei cum să-L înfășoare și cum să-L hrănească. În fiece clipă a slavei, ea caută să împlinească datoria ei. Tot așa și în fiece clipă a fricii și înfricoșării ea din nou caută doar să împlinească datoria ei, lăsând toate celelalte în seama voii lui Dumnezeu. Când Irod cu sabia a căutat pe Fiul ei, ea a ascultat glasul lui Dumnezeu, l-a luat pe prunc la piept și s-a ascuns în întunecatul şi îndepărtatul Egipt. Fără frică de Irod, dar cu frica de toate zilele de Dumnezeu cel Atotputernic.

Când Fiul ei vărsa învățătura cerească ca ploaie dătătoare de viață peste sufletele uscate ale oamenilor, ea asculta și tăcea ca și ceilalți, tăcea mai mult decât toți ceilalți. Când El deschidea minunile dumnezeiești, când mulțime de popor umbla după El ca după Izbăvitorul și Mântuitorul ei, când Îl preamăreau și Îl lăudau, ea mergea la depărtare cu celelalte femei evlavioase și se îngrijea de ce va face ea ca maică pentru El, Atotputernicul și Atotbogatul. Când cineva din mulțime a strigat, asemenea Domnului: „Fericit este pântecele care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt! ”/Luca 11, 27/, ea nu a ieșit în față și nu a grăit: „Eu l-am purtat și eu l-am alăptat”, ci, smerită, stătea ascunsă în mulțimea poporului, gândind doar cu ce ar fi putut ea să-i slujească Lui – ea, roaba Domnului. Ce îndemn minunat pentru acele mame care atunci când copilul primește o notă bună pentru o învățătură neînsemnată de la școală îl socotesc un copil nemaipomenit, înzestrat peste măsură, copt la minte înainte de vreme și prin aceste laude deşarte își vatămă copilul, hrănind în el viermele iubirii de sine și al trufiei! Atunci când acești copii „geniali” cresc și se leapădă de Dumnezeu, se înfundă în imoralitate și numesc pe mamele lor prostovane, atunci acele mame fără de minte, înăbușite în lacrimi, bagă de seamă că au crescut nu genii, ci diavoli.

Însă să ne oprim la acea pagină pe care este înfățișată răstignirea Fiului lui Dumnezeu și răstignirea inimii Născătoarei de Dumnezeu, după prorocia bătrânului Simeon, primitorul de Dumnezeu. /cf. Luca 2, 35/ Păstorul a fost lovit și turma s-a risipit. Însă unde să fugă ea, Maica? Ea stă în tăcere și în durere lângă Cruce. Prin prezența sa, ea mărturisește că Acela este Fiul Omului, Fiul ei, și că ea îi este Maică. Fiecare tresărire dureroasă a Domnului cel Răstignit s-a repetat înlăuntrul sufletului ei

ca o străpungere de sabie. Fiecare strigăt de durere al Lui răsună în sufletul ei nu ca ecou, ci ca tunet. Însă ea ține gura închisă și limba fără de glas, pentru că sufletul nu are unde să-și verse durerea. Ca astfel, sufletul ei, prea împovărat de durere, să simtă toată apăsarea chinurilor Sale de pe Cruce. În vreme ce tâlharii urlau de durere, în vreme ce Fiul ei se încovoia în chinuri de moarte, în vreme ce ostașii aspri stau fără păsare față de chinurile altora și caută doar ce să fure sau să răpească din avuția celor răstigniți, și în vreme ce adunătura fără de Dumnezeu a căpeteniilor evreilor, prin râsetele și batjocura lor, întăresc grozăvia și urgia Marii Fărădelegi, ea ce face? Ea stă lângă Cruce, predată cu totul voii lui Dumnezeu, ca și întotdeauna, cu freamăt de rugăciune în inimă, străpunsă de fulgere arzătoare de durere și cu întrebarea tăcută: „Cu ce Te poate sluji roaba Domnului, Fiule și Dumnezeul meu? ”

O, Maică dulce! Maică a maicilor! Cât de mult și de mult slujești lui Dumnezeu și oamenilor doar stând acolo lângă Domnul cel răstignit! Mai întâi, cât de mult și mult slujești credinței ortodoxe stând la acel loc înfricoșat! Pentru totdeauna prin acestea închizi gurile ereticilor din toată vremea, care vor învăța greșit că Hristos a fost un om părelnic, și nu unul adevărat. Dacă ar fi fost părelnic, atunci ce cauți tu sub Cruce, pe Golgotha cea sângeroasă? Dacă tu L-ai născut ca o amăgire, și dacă L-ai purtat în brațe ca pe o amăgire, de unde atâta durere în sufletul tău? Preacurată Mielușea a lui Dumnezeu! De ce să te întristezi după o amăgire? Dacă Hristos este un om părelnic, atunci doar tâlharii îndură pătimirea pe crucile lor, și nu și El care S-a pogorât din Cer ca să-i mântuiască pe tâlhari. Atunci părelnică este și întruparea Fiului lui Dumnezeu, părelnic este trupul Lui, părelnice și chinurile, părelnică și maternitatea ta, și în cele din urmă – o,

ce grozăvie! – părelnică este și dragostea lui Dumnezeu față de oameni. Toată această sumă a hulelor tu o spargi în pulbere prin prezența ta sub Crucea Lui și cu crucea în sufletul tău. Din această pricină ereticii nu te iubesc și nu te cinstesc, roaba lui Dumnezeu. Din această pricină lor le este urât numele tău precum suntem urâți și noi toți care pe tine, Maica lui Dumnezeu, te mărturisim și te slăvim. Iar noi te mărturisim și te slăvim ca cel dintâi martor și stâlp al credinței ortodoxe – credință în întruparea cea adevărată a lui Dumnezeu Cuvântul; credință în dragostea lui nemărginită față de neamul omenesc; credință în jertfa Lui adevărată pentru mântuirea păcătoșilor; credință în rănile usturătoare de pe trupul Lui; credință în preacurat sângele Lui vărsat și în adevărata Sa moarte. Tu ai mărturisit toate acestea, Călăuzitoare, prin pătimirea ta sub Crucea celui Pătimitor. La mărturia ta cheamă Biserica Ortodoxă în fiecare miercuri și vineri, psalmodiind troparul Născătoarei, pomenind pătimirea ta din pricina pătimirii Sale, și tânguirile tale, Mielușeaua lui Dumnezeu, după Mielul lui Dumnezeu cel Răstignit. Și pe lângă această nemăsurată slujire a credinței ortodoxe, cât de minunat slujești tu fiecăruia dintre noi în parte, povățuindu-ne cu câtă smerenie trebuie să purtăm crucea noastră când moartea ne desparte de copiii noștri, de rudele și prietenii noștri! Cu durere tăcută care, îngrămădită în inimă, întețește nădejdea noastră în Dumnezeul cel Viu și Atotputernic. Blândă ca o mielușea ai stat sub șiroaiele de sânge ale Celui pe Care L-ai născut, fără să-ți smulgi părul, fără să-ți frângi mâinile, fără bocete și vaiete. Credința în biruința dreptății Lui nu s-a clătinat nici în acel ceas în care toate grozăviile s-au adunat deasupra capului tău, când cei fărădelege petreceau scrâșnind din dinți, când soarele s-a întunecat și

pământul s-a cutremurat, o, cea mai vitează dintre toate femeile. Întreg sufletul tău a fost acoperit de veșmântul durerii cumplite, dar al unei dureri cumpătate, stăpânite, feciorelnice – al unei dureri sfinte, care nu caută compătimirea nimănui afară de Dumnezeu, o, Fecioară pururea smerită și pururea sfioasă, Mireasa lui Dumnezeu.

Fraților, aceasta este pagina Golgothei a Evangheliei Născătoarei de Dumnezeu, pagină de aur, din cel mai scump aur. Cu această pagină se întărește credința noastră, se îmblânzește tristețea noastră, se revarsă curajul și ni se înapoiază sfiala feciorelnică. Ferice de cei care cu ochi duhovnicești o privesc pe Maica lui Dumnezeu sub Crucea de pe Golgotha și care sunt în stare să primească întreaga evanghelie pe care ea, prin prezența ei la acel loc înfricoșat și în acel ceas înfricoșat, o dăruiește lumii.

Iar acum, fraților, să priviți la pagina preafrumoasă a evangheliei de Înviere a Născătoarei de Dumnezeu. Preasfânta Maică a Domnului a știut cu tărie că Fiul ei va birui moartea și că va învia din morți. Iată, ea s-a deprins din copilărie să se încredințeze neîndoit fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu. Știa că El va învia, dar, după predanie, nu a aflat prima despre învierea Lui din morți. Această măreață întâmplare, osia istoriei omenești, mai întâi au văzut și despre ea au auzit vrăjmașii lui Hristos. Mai întâi au văzut cei ce străjuiau, iar de la ei au auzit mai întâi căpeteniile evreiești, ucigași de Dumnezeu. Apoi a aflat Fericita Maria din Magdala, apoi femeile mironosițe, printre care a fost și ea, roaba Domnului. La pătimirea de pe Golgotha ea a fost prima și aproape singură, dar la biruința și slava Fiului ei este printre primii martori, dar ori a mărturisit împreună cu alții, ori în spatele altora. Oare este sfiala feciorelnică, ori Pronia dumnezeiască? Și una, și alta. Învierea lui Hristos îi pricinuiește nu o bucurie nestăpânită,

care aleargă, vestește, strigă și stârnește pizmă, ci bucurie sfântă, adică bucurie îngrădită de frica lui Dumnezeu, la fel ca, odinioară, în Nazareth, în convorbirea cu Arhanghelul Gavriil. Iar prea înțeleapta Pronia lui Dumnezeu tocmai a și vrut ca Învierea cea slăvită a Mântuitorului lumii să fie văzută mai întâi de vrăjmașii lui și apoi de prieteni, lăsând-o pe Maică la urmă, ca să nu spună cei necredincioși: Maica Sa a vestit acestea lumii. În acest chip, pagina de Înviere a Evangheliei Mariei este brodată cu aurul prea înțelepciunii lui Dumnezeu și împodobită de mărgăritarul blândeții ei feciorelnice.

Iar celelalte pagini ale Evangheliei Născătoarei de Dumnezeu, de la Pogorârea Duhului Sfânt peste ea și peste apostoli și până la Adormirea ei – cine le va răsfoi și cine le va zugrăvi? Limpede este doar că toate aceste pagini sunt preapline de putere duhovnicească și de frumusețe morală. Iată, Sfânta Născătoare de Dumnezeu a ajuns matcă a Bisericii de pe pământ după Înălțarea Domnului. Casa din Sion a Sfântului Ioan a fost stup din care au roit misionarii Împărăției lui Dumnezeu ca niște albine harnice, însoțiți de rugăciunea și binecuvântarea Născătoarei de Dumnezeu și în care se întorceau plini de mierea trăirii, izbânzilor și dulcii pătimiri pentru Domnul lor, ca să primească laudă de la Matcă, laudă și sfat și îmbărbătare și putere pentru noile nevoințe. În post neîncetat, s-a rugat neîncetat lui Dumnezeu pentru Biserica ei de pe pământ. Și folosul rugăciunilor ei s-a simțit și de aproape, și de departe. Ea a fost totul pentru toți. Evangheliștilor a fost evanghelist, apostolilor – împreună nevoitoare, mucenicilor – împreună pătimitoare, temătorilor – îmbărbătare, celor viteji – bucurie, întregii Biserici – suflet, Matcă și Maică. Pentru toți cei încreștinați a fost cea mai îndrăgită persoană. Pe ea toți au vrut să o vadă

ca pe Hristos. Către ea veneau în pelerinaj. Cel bogat și cel sărac, învățat și neștiutor, drept și păcătos, toți însetați de chipul lui Hristos, călătoreau către ea să se adape ca de la un izvor dătător de viață. Iar ea pe toți îi primea cu blândețe de mamă și smerenie de fecioară. Și fiecare ieșea de la ea cu duh întinerit, renăscut, mângâiat și curățit, și se pleca spre casă cu mai mare încântare pentru Hristos și cu mai multă feciorelnicie în suflet. Căci ea, luminând cu virtuțile feciorelnice, le împărtășea într-o mare măsură peste toți cei care veneau la ea cu sete duhovnicească. Astfel, prin Harul Duhului Sfânt, făurea multe suflete feciorelnice care apoi, după ea, au plecat în Rai, după prorocia marelui proroc: „Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei ..., aduce-se-vor întru veselie și bucurie, aduce-se-vor în palatul Împăratului." /Psalmi 44, 16-18/ Ceea ce a arătat Născătoarea de Dumnezeu prin viața și prin ființa sa a înfățișat Apostolul Pavel prin cuvintele rostite corintenilor: „Căci vă râvnesc pe voi cu râvna lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit unui singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos fecioară neprihănită." /2 Corinteni 11, 2/ Și păcătoase pocăite ajungeau cu sufletul fecioare. Și noi toți suntem chemați să dobândim sufletul feciorelnic, să fim din nou fecioare, curate și sfinte, asemenea Preasfintei Fecioare Maria. Acesta este rostul strădaniei noastre pe pământ. Și doar astfel putem nădăjdui că și noi vom intra în Rai în rândul celorlalte fecioare care neîncetat se aduc Împăratului ceresc în urma Fecioarei Născătoare de Dumnezeu.

Și în acest chip Evanghelia Născătoarei de Dumnezeu nu se deosebește în nicio iotă de Evanghelia lui Hristos. Întregul ei suflet este bunăvestire, evanghelie. Iată, evanghelia ei nici nu este altceva decât Evanghelia lui Hristos pătrunsă și trăită de ea. Și cu toate că ea, ca maică,

L-a dat pe Hristos din ea, creștină fiind, L-a primit din nou în ea ca realitate duhovnicească, așa că a putut spune, asemenea apostolului și înainte de el: „nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine." /Galateni 2, 20/ Niciodată, nimeni în lume nu s-a asemuit cu Hristos Domnul mai mult decât Maria, Născătoarea de Dumnezeu, și asta nu prin faptul că ea L-a născut, cât pentru că ea pe El L-a adeverit în ea, și ajuns ca o icoană vie a Lui. Și prorocul cel de demult, strămoșul ei, Împăratul David, de departe a văzut acestea și a prorocit spunând: „Toată slava fiicei Împăratului este înăuntru, îmbrăcată cu țesături de aur și prea înfrumusețată."/Psalmi 44, 15/ Și ce altă frumusețe mai mare a putut fi în ea afară de Hristos cel viu în sufletul ei? Îmbrăcată cu țesături de aur, închipuie belșugul virtuților, virtuților feciorelnice în care este înveșmântat sufletul ei împărătesc.

Iar acum, fraților, să ne întoarcem la ea, unde am și lăsat-o, în Sion, pe patul de moarte. Să ne apropiem împreună cu apostolii de ea, să-i sărutăm mâna și să-i cerem sfânta ei binecuvântare. Dar în zadar. Ea nu mai este acolo. Noi am întârziat pentru multe veacuri pentru a primi pe pământ binecuvântarea ei. Domnul Hristos, înconjurat de puterile cerești, Însuși S-a pogorât, a luat sfântul ei suflet și l-a înălțat către cer, în cerurile cele mai înalte, deasupra heruvimilor și serafimilor. Cea dintâi roabă a Domnului de pe pământ a ajuns cea dintâi fiică a Împăratului din cer. Roaba Domnului pe pământ, fiica Drepților Ioachim și Ana, slujnica în biserica din Ierusalim, slujnică în Nazareth, în Bethleem, slujnică în Egipt, slujnica Fiului și Dumnezeului ei, slujnica îngerilor și oamenilor, slujnică în pătimire și în slavă, slujnica Bisericii lui Dumnezeu pe pământ, slujnica Evangheliei celei mântuitoare de la prima până la ultima zi a vieții sale pe pământ – această slujnică acum

este Împărăteasă Domnului în cer, de-a dreapta Împăratului Hristos.

Dar noi, fraților, oare nu putem să cerem și acum binecuvântare? Putem, de bună seamă că putem. Iată, cu toate că a ajuns cea dintâi fiică a Împăratului Dumnezeu, ea nu a încetat să fie cea dintâi roabă a Domnului. Din dragostea față de Ziditorul ei și din iubire de oameni, ea și acum slujește Bisericii lui Hristos pe pământ. Și acum ea vine în ajutorul credincioșilor, oriunde credincioșii tânjesc după ajutorul ei, și încă cu putere, ușurință și iuțeală mai mari. De aceea, să o chemăm și să-i cerem binecuvântare. Celuicare, milostivindu-se, îi dă binecuvântare, păcătos fiind, se va îndreptăți; neputincios fiind, se va îmbărbăta; lepros fiind, se va curăți; dacă a căzut, se va ridica; dacă e întristat, se va bucura.Ferice de fiecare ce primește binecuvântare de la Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Și oricine o cinstește și o preamărește va primi binecuvântare. După mila sa de fecioară și de maică va mântui pe toți cei care, în rugăciune și cu lacrimi, îi strigă: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi!

Dumnezeului nostru, cel Unul în Treime, slavă și laudă, iar vouă tuturor, har și pace și sănătate și bucurie și veșnică mântuire, cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și tuturor sfinților. Amin!